

ע"פ 22160/04 - אורי אור קמארי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

ע"פ 22160-04-17 קמארי נ' מדינת ישראל

19 יוני 2018

כב' השופט אסתר הלמן, ס. נשיא - אב"ד

כב' השופט יפעת שטרית

כב' השופט סאאב דבור

המערער אורי אור קמארי

נ ג ז

המשיבה מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום בקרית שמונה (כב' השופט מרון מרגלית) בת"פ 19714-06-14

מיום 01/03/17

nocchim: בשם המערער: עו"ד תומר שוורץ

בשם המשיבה: עו"ד ליאורה חילזון

המערער בעצמו

פסק דין

כב' ס. הנשיא, השופט אסתר הלמן, אב"ד

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

1. נגד המערער הוגש כתוב אישום, אשר ייחס לו ביצוע עבירה של איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי כתוב האישום, ביום 14.1.26 שוחח המערער בטלפון עם סוכן מכירות של ספק, המספק סחורות לעסק, שבבעלות המערער (להלן: "המתלון"). במהלך שיחת זו, ועל רקע סכוסר עסקי בין המתלון, איים המערער על המתלון באומרו לו את הדברים הבאים:

"אתה מביא אותי למצב, תאמין לי אני אבא אליכם, אני אהפוך לכם את החיים וגם לך ו גם לירום, תגיד לו את זה ממש, אם הוא רוצה להתנתק איתי בצורה הזאת, אני איזין לכם את הצורה, אתה חושב שתסתובב ככה במדינת ישראל ככה חופשי, תגיד يا בןazonה אני איזין לך את הצורה, يا חתיכת מניאק מסריך, אני אחזור לך את הראש לאربع يا חתיכת בןazonה מסריך يا חתיכת מניאק, يا חתיכת בןazonה תזכור את המילים שאני אמרתי לך يا חתיכת בןazonה يا חתיכת מניאק, אני אראה לך מה זה להאכיל חרוא, אתה לא יודע מה זה שאינו מאכיל מישחו חרוא".

2. בפתח ההליך העלה המערער טענות מקדימות בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד פ"), וביקש לבטל את כתוב האישום שהוגש כנגדו. בהתמצית אומר, כי המערער טוען לקיומה של אכיפה ברրנית, המקימה "הגנה מן הצדק" וכונגד סבירות שיקול הדעת של התביעה בהחלטה להעמיד לדין ובהחלטה שלא לעורך לו הסדר מותנה, כפי שיפורט בהמשך. בקשרתו נדחתה בהחלטה מיום 15.8.2011. בעקבות כך, ותוך שהמעערער עומד על טענותיו, הושג הסדר טיעון, במסגרתו, הודה המערער בעובדות כתוב האישום. ההסדר כלל גם הסכמה, לפיה, המערער ישלח בטרם הרשותו לקבלת תסקירות מטעם שירות המבחן, כשהמשמעותו התחייבה לקבל המלצות התסקירות, באמצעותו יהיה חיובי וימליך על הימנעות מהרשעה בדין. עוד הוסכם כי אם התסקירות יהיה שלילי הטיעון לעונש יהיה חופשי.

3. לאחר קבלת תסקירות שירות המבחן, אשר לימד על כך שמדובר במעערר בן 53, נעדר כל מעורבות קודמת בפלילים, שנייה או רוח חיים נורמטיבי ואשר קיבל אחריות למשאי והביע חריטה עליהם, אימץ בית המשפט קמא את המלצת שירות המבחן, לשלב את המערער בהליך טיפול במוגרת צו מבחן, כדרך להפחחת הסיכון להישנות עבריות, וכן להימנע מהרשעה, במטרה שלא לפגוע באופן ממש בעובdotו, בהיותו המפרנס העיקרי במשפחה.

4. בהחלטתו, נתן בית המשפט קמא דעתו, בנוסף, לניטבות המקירה ולחומרה שבנה, ומайдך, לניטבות העומדות לזכות המערער, שככלו בין היתר, את הודהתו מהירה, لكיחת האחריות והבעת החרטה. עוד ניתן משקל לעמדתו של המתלון, אשר קיבל את התנצלותו של המערער והביע חסר עניין בהטלת עונש כלשהו עליו.

5. נכון האמור, כאמור, במאור, בית המשפט קמא מהרשעה של המערער בעבירה שביצע והסתפק בהטלת צו מבחן למשך 18 חודשים, במהלךם הוא חייב לעמוד בפיקוח שירות המבחן ולבצע את כל אשר יוטל עליו.

6. הערעור שבפנינו מכือน אך כנגד ההחלטה של המערער בעבירה שביצע והסתפק בהטלת צו בית המשפט קמא, בתבוסתו, בין היתר, על נתוני משטרת ישראל, הנוגעים למספר התקיים בעבירות איומים, אשר נסגרו

מחוסר עניין לציבור. בהודעת ערעור מפורטת ומרחיבת חזר בא כוחו של המערער על הטעונים, שלעמדתו, צריכים היו להביא לביטולו של כתב האישום שהוגש נגד מרשו.

הרקע:

.7. כתב האישום הוגש נגד המערער ביום 14.6.11.

ביום 14.9.14 פנה המערער לתביעה בבקשת לבטל את כתב האישום ולערוך עימיו הסדר מותנה. בבקשתו נונתה בשיללה, מן הטעם שעבירות האויומים איננה נמנית בין העבירות שבסעיף 67א. עד 67ב. לחסד"פ.

.8. לשם ביסוס טענותיו, לקיומה של אכיפה ברורנית, הגיע ב"כ המערער בקשה לגילוי חומר חקירה וכן לקבלת מידע בהתאם לחוק חופש המידע, התשנ"ח - 1998, (להלן: "חוק חופש המידע"), הנוגע למספר התיקים, בהם הוגש כתבי אישום בעבירות אויומים בלבד. נתונים אלה, הציג המערער בפני בית המשפט קמא וביקש ללמידה מהם על קיומה של מדיניות עקבית וברורה, לפיה, ברובם המכريع של המקרים לא הוגש כתבי אישום בעבירה של אויומים בלבד. לטענת המערער, מנתונים אלה עולה כי רק ב- 7% מתיקי החקירה הנפתחים בחשד לאויומים, הוגש כתבי אישום. בנוסף, ניתן ללמוד מן הנתונים כי בכל שנה במהלך השנים 2010 עד 2015 נסגרו מחוסר עניין לציבור פי 7 עד פי 10 תיקי אויומים, ממספר התיקים שבהם הוגש כתבי אישום.

.9. כאמור, בבקשתו של המערער לביטול כתב האישום נשענה על שלושה נימוקים, חלופיים, שלגישיים, כל אחד מהם צריך להוביל לקבלת הבקשה:

.א. קיומה של "הגנה מן הצד", בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ, בשל כך שהמשיבה נקטה ב"אכיפה מפללה", כאשר החלטה להגיש נגדו כתב אישום.

נקודות המוצאת של המערער הינה כי עבירת האויומים, המיוחסת למערער, על פי נסיבותה, נמצאת ברף הנמוך יותר של המקרים, ולא נלוות לה נסיבות חמירות. במקרים מסווג זה, כך נטען, המדיניות היא להורות על סגירת התיקים מחוסר עניין לציבור. במונח "נסיבות חמירות" כיוונה ההגנה לרשותה לא סגורה של מקרים, כמו: איום כלפי בני משפחה, איום כלפי עובד ציבור, איום "מתגלגל" או איום שהוביל למעשה פיסי, איום ממשי פנים אל פנים /או באמצעות כל'Neill, או איום ע"י עבריין. ההגנה הפנתה לטבלת הנתונים, שנאספו על ידה, וטענה כי המדיניות בתיקים הנכללים בקבוצת השווין, הינה, ככל, לסתורם מחוסר עניין לציבור.

המערער ביקש לתמוך טענותו לקיומה של אכיפה ברורנית, בנוסף, בהעדן של הנחיות לגבי מדיניות העמדה לדין וסגירות תיקים בעבירות האויומים. הוא הפנה והסתמך על אמרה של כב' השופטת דפנה ברק - ארץ "אכיפה ברורנית: מנ' הזכות לסعد", בו צינה, בין היתר, כי "דרך פעולה נוספת נספת העשויה לשיער למי שסובל מאכיפה ברורנית, תוך עקיפת הצורך להוכיח הפליה בהשוואה למקרים אחרים, יכולה להתבסס על הטענה שאכיפה חלקלית ללא קритריונים היא פסולה

כשלעצמה. הקשר בין הסוגיות הוא ברור. מאחר שאכיפה ללא קритריונים צפופה להיות לא שוויונית".

על פי הנתונים שהציג, טען המערער כי מרביתם המכريع של התקיקים, בהם ישנן ראיות לביצוע עבירה של איומים, נסגרים בעילה של "חוסר עניין לציבור" ורק במקרים הקטן מוגשים כתבי אישום, מבלי שיש הנחה או קритריונים להבינה זו. לעומת זאת הגדנה הפנתה ונסמכתה גם על הנחיתת הייעץ המשפטי לממשלה מס' 4.1002 (51.051) (להלן): "הנחהית הייעץ המשפטי לממשלה", שכותרתה: "הצורך בקביעת מדיניות מרכזית של חקירה ותביעה בתחום העונשין הכללים החלים - על הקביעה וההפעלה של המדיניות", בפרט לסעיפים 2 ו- 3 העוסקים בסיבות לנחיצותן של הנחיתות הפעלת שיקול הדעת, על ידי התביעה, לסעיף 4 העוסק הצד הפרקתי, וסעיף 9 להנחה, הקובע כי: "בדרך כלל, מן הרואו לחת פורסום למדיניות שנקבעה, אלא אם קיימים טעמים מיוחדים של טובת הציבור, המצדיקים הימנענות מפרסום המדיניות, או פרטים מסוימים של המדינה, לגבי עבירה מסוימת".

הואיל ולפי הנטען, הנחיה זו איננה מושמת בפועל, ביחס לעבירה של איומים, אף שמאפייניה מצדיקים קביעת מדיניות לגבי המקרים, בהם יש להעמיד לדין בעבירה זו, גורס המערער כי על בית המשפט לקבוע כי היעדרה של מדיניות מעביר למדינה את הנטול להוכיח שהאכיפה לא הייתה מפללה. בהקשר זה הפנה הסגנון לפסיקה שהכירה בטענה דומה (ת"פ 12-10-45151 מדינת ישראל נ. שמחון). המערער הפנה גם לשורה של הנחיתות, שקבעו את מדיניות הטיפול בעבירות נפוצות, כמו מדיניות התביעה בהעמדה לדין בעבירות ביגמיה, העמדה לדין של הורים על הזנתה ילדיהם, העמדה לדין של מלאוה לנמה חדש ועוד. בנסיבות אלה, טוען, כי הוכחה שנפל פגם בהחלטת התביעה, משומש שהיא אינה מבוססת על קритריונים, ולחלאפין, היעדר הקритריונים מעביר את הנטול אל המדינה להוכיח כי האכיפה איננה מפללה.

ב. אי סבירות שיקול הדעת של התביעה בקבלת ההחלטה להעמיד את המערער לדין (על פי דוקטרינת הביקורת המנהלית בפליליים). בטיעון זה הזמן ב"כ המערער את בית המשפט לבחון את שיקול דעתה של התביעה, על פי קритריונים מנהליים, לרבות שיקולים רחבים הנעוצים באינטרס הציבורי, ובכללם חובת השלטון לכבד את עקרון השוויון).

ג. אי חוקיות החלטת התביעה שלא לשקל עורcit הסדר מותנה עם המערער, טרם הגשת כתב האישום או לבטל את כתב האישום וצעידה במסלול החולופי של הסדר מותנה. בהקשר זו תקף המערער את ההחלטה הייעץ המשפטי לממשלה, במסגרת הנחיה מס' 4.3042, שענינה, הפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי- "הסדר מותנה", ולפיה, כל עוד לא יוחלט אחרת, התביעות של המטרה אין רשות לעורר הסדרים מותנים. (בהודעת הערעור צוין, כי נימוק זה אינו כלל בערעור, לאחר והחל מרץ 2016, ניתן לעורר הסדר מותנה בעבירות איומים (ובלבד שלא בוצעה בתחר המשפחה). המערער הפנה בבקשתו להחלטות שניתנו על ידי הפרקליטות לעורר הסדרים מותנים בעבירות איומים, בסיסיות מחמירות, שייחסו לשוטרים, ונערך באמצעותUCH, אשר לה הותר לעורר הסדרים מותנים בעבירות איומים, גם טרם שינוי החלטת הייעץ המשפטי לממשלה).

10. בית המשפט קמא דחה את הבקשה, מן הנימוקים הבאים:

א. ביחס לטענה לקיומה של אכיפה בררנית, בוחן בית המשפט קמा את הנתונים שהוצעו על ידי הסגנור וקבע כי עליה מהם שבין השנים 2010 ועד למחצית הראשונה של שנת 2015 נפתחו 131,887 תיקים שעוניים ביצוע עבירות איומיים. מתוך זו, 76,968 תיקים נסגרו בעילה של חוסר עניין לציבור וב- 10,117 תיקים הוגש כתבי אישום. עוד צוין, כי מתוך הנתונים הסטטיסטיים האלה לא ברור כיצד הסТИים הטיפול ב- 44,802 התיקים הנוגדים. לפיכך, ומשאלו הם פניו הדברים, נקבע כי טענת הסגנור, לפיה הוגש כתבי אישום רק ב- 7% מתוך כלל התיקים איננה מדוקפת כל ועיקר.

ניתוח הנתונים, לשיטתו של בית המשפט קמא מראה כי מתוך 87 תיקים אשר הטיפול בהם הסТИים, הוגש כתבי אישום ב- 10,117 תיקים דהינו, 11.6%. על כל פנים, נקבע כי גם אם היה מקום לקבל את טענת הסגנור לעניין היקף התקיקים אשר הסТИים בהגשת כתוב אישום, מתוך כלל תיקי החקירה, לא היה בכך כדי לבסס קיומה של אכיפה בררנית, שכן מדובר בהיקף תיקים לא מבוטל, אשר במסגרתם הוגש כתבי אישום בגין עבירות הזהות לו, אשר בגין הוגש כתוב האישום דנן כנגד המערער.

בית המשפט קמא הוסיף כי בנגד למשמעות מטיעוני ההגנה אין מדובר בעבירה נדירה, אלא בעבירה אשר נידונה בתכיפות גבוהה בתיקים שונים המתנהלים בבדי המשפט, ומשכך, הרי שאין די בהצבעה על הנתונים הנזכרים לעיל כדי להביא לקבלת טענת ההגנה לעניין זה.

מעבר לכך, נקבע בית המשפט קמא כי לא עלתה בידי ההגנה להציג על קיומו של מניע פסול מצד המשיבה בהחלטה להעמידו לדין. בתוך כך, דחפה בית המשפט קמא את הטענה כי אי התוויתה של מדיניות בנוגע להגשת כתוב אישום בעבירה של איומים כשלעצמה, עליה כדי מניע פסול, שרירות, או למצער, התנהגות רשלנית של התביעה כנזכר בפסקה. לעניין זה התקבלה טענת המשיבה, לפיה לא הותווה מדיניות כזו ביחס לכל אחת ואחת מן העבירות המנוונות בספר החוקים ואין בכך כדי לפגוע בחזקתה תקינות מעשה המנהלי ממנה היא נהנית.

ב. בית המשפט קמא התייחס לפסקה הרלוונטית וציין כי אף שבמסגרת ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (10/09/2013), (להלן: "פסק דין פרץ") נקבע כי יתכו מקרים בהם ניתן יהיה לבסס פגיעה בשווין אף מבלי להציג על מנת פסול, אין בכך כדי לסייע לטענת ההגנה כאן, מאחר ולא שוכנע כי קיימת פגעה בשווין בין המערער לבין נאשמים אחרים בעבירה דומה. בשל האמור, נדחתה גם טענת ההגנה להיפוך נטול ההוכחה בהתקיימותה של ההגנה.

ב. כך גם נדחתה הטענה השנייה של ההגנה, אשר התבבסה על דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים, מששוכנע בית המשפט קמא כי שיקול דעתה של המשיבה, בהחלטה להעמיד לדין את המערער לא הייתה בלתי סבירה ובשים לב לחזקת התקינות, ממנה נהנית הרשות המנהלית. נקבע כי, מלבד הטענה לעניין היעדר הנחיות פנימיות בקשר להעמידה לדין בעבירות האויומים, אשר נדחתה והטענה לאכיפה בררנית, אשר אף הוא לא התקבלה, הרי שלא עלתה בידי ההגנה להציג על פגם כלשהו, שיכל להצדיק צעד חריג של התערבות בשיקול דעתה של התביעה המסורה לה על פי דין.

ג. בית המשפט קמא דחאה גם את טענת המערער, לפיה היה על המשיבה לנ��וט בדרך חלופית, על ידי סגירת התקיק בהסדר מותנה. נקבע כי טענה זו מושתתת על שני נדבכים:

הראשון, עניינו בתקיפות חוקיות החלטת היועם"ש, לפיה בשלב זה אין להחיל את הוראות החוק על עבירות המצוות בסמכות התביעה המשפטית והנדבר השני, הינו חיוב המשיבה לקבוע במקורה דין כי יש מקום לסיים את התקיק בהסדר מותנה.

בית המשפט קמא קבע כי במצב הדברים, הנובע מהנחייתו של היועם"ש, המערער איננו מופלה לרעה ביחס לנאים אחרים, להם מייחסת אותה עבירה, ולא נסקلت האפשרות לסיים את ההליך נגדם בהסדר מותנה. יתרה מכך, מティיעני המשיבה למד בית המשפט קמא, כי אף בהיעדר הנחיתת היועם"ש הנזכרת לעיל, לא יהיה מקום לשיטתה, לסיים את ההליך בהסדר מותנה, בשל חומרת העבירה ונסיבות ביצועה. צוין, לעומת כן הדרוש, כי לא נמצא מקום במסגרת הליך זה לבחון את חוקיות ההחלטה היועם"ש, ובכל אופן, לאור עמדת המשיבה, לא יהיה בכך כדי לשנות את התוצאה, שלפיה דין הטענה להידחות.

nymok'i הערעור

11. המערער שב וטוען, כי יש להורות על ביטול כתוב האישום שהוגש כנגדו, על סמך הטענה לקיומה של אכיפה בררנית.

לטענתו, שגה בית המשפט קמא, כאשר קבע כי הטענה שرك ב- 7% מתוך התקקים הוגשו כתבי אישום, איננה מדוקיקת כלל ועיקר. המערער מחדד ומבהיר כי ביקש נתונים לגבי מספרי התקקים שנסגרו מחוסר מעניין לציבור, לצד מספר התקקים בהם הוגשו כתבי אישום. ברור לכך כי 45,000 התקקים, שבית המשפט קמא תבה מה עלה בגורלם, נסגרו בעילות האחרות, העדר ראיות מספיקות או העדר אשמה. ב"כ המערער הדגיש עוד, כי הנתונים לגבי מספרי התקקים שנסגרו מחוסר עניין לציבור, מכילים הן את קבוצת השווין והן את התקקים בהם נחקרו עבירות איומיים בנסיבות מחמיroot, لكن המסקנה בדבר אכיפה בררנית ביחס לקבוצת השווין היא אף ברורה יותר.

ב"כ המערער מוסיף, כי מול הנתונים שהציגו ההגנה, נמנעה המשיבה מלהציג, ولو כתוב אישום אחד, שהוגש בנסיבות דומות, בעבירות איומים בלבד, שלא בנסיבות חמימות.

12. ב"כ המערער טוען כי שגה בית המשפט קמא, גם כאשר קבע כי לא מתעורר כל קושי Mai התויזטה של מדיניות בסוגיית הגשת כתבי אישום בעבירה של איומים. בית המשפט קמא קיבל את עמדת התביעה וקבע כי לא בכל עבירה בספר החוקים הותזטה מדיניות ואין בכך כדי לפגוע בחזקת התקינות המנהלית, ממנה היא נהנית. ההגנה מדגישה, כי לא ניתן על ידה שנדרשת מדיניות העמדה לדין בכל אחת מן העבירות. יחד עם זאת, לעומת עבירה של איומים, שהיא עבירה מסווג עוון, המתבטאת באמירה ולא במעשה, המערבת סוגיות חוקתיות כמו הגבלת חופש הביטוי, ושבמרבית המקרים לא מוגש בגין כתוב אישום, מתחייב גיבוש של מדיניות העמדה לדין.

ההגנה מפנה גם לפסיקת בית המשפט העליון, באשר לחשיבותה של מדיניות בעניין העמדה לדין ולפסיקה הרלוונטית (בפרט פסק הדין שניית בעפ"ת 44918-12-16). מדינת ישראל נ. גבאי (23.3.2017).

בעת הדיון הוסיף ב"כ המערער (תוך הפניה לאסמכותאות), כי מאז שנת 2015 הוא נמצא בנסיבות עם לשכת הייעץ המשפטי לממשלה ופרקليט המדינה, אליום פנה על מנת שיפעלו לגיבוש הנחיות להעמדה לדין בעבירה של איזומים. ביום 20.4.17 קיבל הودעה כי לאחר בחינת הדברים, על דעת פרקליט המדינה, הוחלט כי יש מקום לקדם גיבוש הנחיה צוז ועם סיום ההליך היא תפורסם ברבים כמקובל.

13. המערער טוען עוד כי בית המשפט קמא שגה כאשר לא נתן דעתו למקרים ספציפיים, אליום הפנה המערער, בהם נערך הסדר מותנה עם נאשמים שוטרים, בעבירות איזומים חמורות, והמערער הופלה לעונתם.

בהתועת הערעור, (ובהודעה משלימה לאחר הדיון בערעור), הפנה ב"כ המערער למקרים בהם נערכו הסדרים מותנים בעבירות איזומים במקרים דומים, או אף ככל שבוצעו בנסיבות מחמירות, כמשמעותו לעיל, מאז שונתה ההנחיה במרץ 2016. להנחתו, תיקים שנסגרו בעבר בהעדר עניין לציבור, מחוסר אפשרות לעורר הסדר מותנה, באים היום לסיום באמצעות מנגנון ההסדר המותנה.

14. המערער טוען עוד כי שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי בקשה ההגנה להתערב בשיקול דעתה של התביעה היא "מרחיקת לכת ואין לה על מה שתסתמך". לטענת ב"כ המערער, מהפסיקה הרבה שהביא בפני בית המשפט קמא ניתן היה ללמוד כי ישנם מקרים, בהם מתערב בית המשפט בשיקול דעתה של התביעה, וזאת חרף "חזקת התקינות". בית המשפט קמא, שגה, אף בכך שחייב שיקול זור או מניע פסול אצל המשיב בהחלטתה להגיש כתוב אישום, בעוד שבHALCET פרץ נקבע כי ניתן במקרים מתאימים לבס טענה לפגיעה בשווין, גם מבלי שתידרש, בהכרח, הוכחו של שיקול זור, הפליה מכונת וזדוןיא או חוסר תום לב מצד הרשות.

עמדת המשיב

15. המשיב מבקש לדחות את הערעור.

16. בהתיחס לדוקטרינת הביקורת המנהלית בפליליים, כפי שנטענה על ידי המערער, טענה המשיב, כי ההגנה מעכימה אמרה של בית המשפט העליון, שנאמרה בג"צ 9131/05, בעניין ניר עם כהן יriskות אגדה שיתופית קללאית בע"מ (להלן: "ענין ניר עם"). המשיב ביקשה לבדוק את הנسبות בהן נאמרו הדברים בפסק הדין שניין ניר עם, בציינה, כי שם מדובר היה בנסיבות ספציפיות, שאינן דומות למצר שבפניו.

17. בהתיחס לטענה לגבי העדרן של הנחיה ספציפיות בנוגע להפעלת שיקול הדעת של התביעה באשר להגשת כתבי אישום בעבירה של איזומים, נטען כי אין בהעדר הנחיה צוז כדי להעיד כי רשותות התביעה עובדות בצורה לא תקינה. חזקת התקינות עומדת לרשות התביעה בהיותה רשות מנהלית, מה גם שרשויות התביעה אין עובדות בחול ריק, על אף העדרה של הנחיה ספציפית לעבירות האיזומים.

לטענת המשיב פרקליט המדינה הוציא הנחיה ביחס לשיקולים לסגירת תיק בגין עניין לציבור, (שםספה 1.1) והנחיה

נוסףת, העוסקת בשיקול הדעת לסגירת תיק בעילה של חוסר ראיות או העדר אשמה (הנחיה מס' 1.3). הנחיות אלהחולות על כל העבירות בדיון הפלילי, לרבות איומים, לא ניתן לצפות כי תהיינה הנחיות לגבי כל עבירה בנפרד ובמרבית העבירות אכן הן הנחיה ספציפית. ב"כ המשיבה אישר כי כו� יש חשיבה לגבי שינויים בהנחיות פרקליט המדינה, ובין היתר, תגבוש הנחיה בנוגע לערית האיומים. עם זאת, לטענת המשיבה, עצם העובדה שאין הנחיה ספציפית בעבירה מסוימת, אין בה כדי להעיד על כך שרשויות התביעה מתנהלות בצורה לא תקינה, אלא ההיפך-רשויות התביעה נהנות מחזקת התקינות המנהלית וכן גם במקורה זהה, של עבירות האיומים, لكن, ככל עוד לא הוכח אחרת על ידי ההגנה, הנחיה היא כי הרשות פועלות במסגרת הנחיה הכללית של סגירת תיקים מחוסר עניין לציבור.

ב"כ המשיבה ציין עוד כי בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, אליה הפנה המערער - 1002.4, נכתב במפורש (בסעיף 4), כי "אין לדריש או לצפות שתקבע מדיניות חקירה או תביעה לגבי כל עבירה ועבירה". ב"כ המשיבה הסכים כי ראוי שבعبارة, כמו עבירת איומים תהא הנחיה ספציפית, וזאת על דעת פרקליט המדינה, כפי שמפורט במכתו ל"ב"כ המערער, יחד עם זאת, לגישתו, אין בהעדר הנחיה, כדי להביא למסקנה, לפיה רשותות התביעה עובדות בצורה לא תקינה.

18. לגישת המשיבה, אין די בנסיבות הסטטיסטיים, שהציג המערער בכך לبسס מסד ראשוני של אכיפה ברורנית, שימושה אכיפה מפלה בין שווים. על המערער היה להוכיח, ولو בראשית ראייה, שתשעים אחוז מהמקרים שנסגרו, עניינים דומה, או לפחות חלקם דומה, לעניינו של המערער. לפי הנטען, לא ניתן לדעת איזה ראיות יש בתיקים שנסגרו והאם המקרים שננדונו שם דומים למקרה שבפניו, משום שהדבר לא נבדק. מהנתונים שהביא המערער, כפי שנמסרו לו על ידי המשטרה, עולה כי מדי שנה מוגשים כ- 2000 תיקים בעבירות איומים בעבירה יחידה. לטענת המשיבה לא עולה על הדעת כי כל תובע ב- 2000 התקיקים הללו צריכים להתיצב כל פעם בפני העראה שdone בתיק, בית משפט שלום, לנמק את השיקולים שהוא קיבל באותו תיק ספציפי, מאחר ואין הנחיה לגבי עבירת האיומים. לעומת זאת המשיבה, סדר הדברים הוא הפוך, חזקת התקינות עומדת לרשותות התביעה וכל עוד נאשם לא מצביע על פגם בשיקול הדעת המנהלי שהופעל במקרה הספציפי, אין להעיבר את הנטול אל כתפי המדינה לנמק ולהוכיח שהיא מתנהלה בצורה תקינה באותו מקרה. עצם הצגת הנתונים, כשלעצמה, אין בה די בכך להעיבר את הנטול אל כתפי המדינה לנמק שהאכיפה אינה ברורנית. המערער לא עמד בנטול המוטל עליו לשכנע כי התביעה מתנהגת באופן מפלה ולא שווינו. על מנת להיכנס לדלת אמרתיה של טענה של אכיפה ברורנית היה על המערער להראות כי התביעה מתנהגת בצורה מפלה בין אותה קבוצת שווין. ההגנה לא הראתה ולא הציגה בפני בית המשפט את קבוצת השווין זו. המשיבה מצינית, כי על כולם מוסכם שמתוך כל תיקי האיומים שנפתחו במשטרת ישראל, הנسبות של המעשים ושל העושים אינם זהים. ההגנה הייתה צריכה להראות שבמקרים בודדים לכל הפחות או, לשיטת המשיבה, בצורה שיטית, התביעה מתנהגת בצורה מפלה עם אנשים שמצבם דומה למצבם של המערער. כל זה בהתיחס למועד הגשת כתב האישום בעניינו של המערער, שבו לא הוחלה הנחיה בדבר הסדרים מותנים על התביעות.

19. המשיבה סבורה כי בחינת המקה שעומד בפתחנו, מלמדת כי רשות התביעה מתנהגה ומתנהלה בצורה תקינה, היה צריך להגיש את כתב האישום כנגד המערער והדברים נאמרים ביותר שאת מקום שלאותו מערער קיים וקיים ונוסף סגור מאין עניין לציבור, שעניינו עבירת איומים. לטענת המשיבה, בפועל של בית המשפט להעיבר ביקורת על התנהלות התביעה בסוגיה שבפניו, הביקורת היא ביקורת מנהלית, סדרי הדין והראיה הינם שונים, ומאפשרים למשיבה להסתמך גם על ראיות, שאין קובלות בבית המשפט בהליך הפלילי.

20. לעמדת המשיבה, גם לו היה ניתן לערוך הסדר מותנה, בעת הרלוונטיות, הרוי לא עמד המערער בתנאים, אשר בהתקיים רשיין התובע להגיע להסדר מותנה. לפי הנטען ישנו תנאי סף והם: העדר עבר פלילי - 5 שנים אחרונות ושעהירה היא מסוג העבירות המוניות ביחסית. אם שני התנאים האלה מתקיימים בוחן התובע את יתר התנאים. אחד מהתנאים שהתובע צריך לבחון הוא האם לאוותו חשוד ניתנה הזרמנות בעבר, למשל בתיק דומה וכאן אנו רואים שבתיק דומה אים הנאשם בעבר במשדרי המועצה האזרחית בשדה אליעזר, על אחד הפקידים. לא הוגש כתוב אישום בהuder עניין לציבור, ולא בשל העדר ראיות. מכאן, גם אם היה ניתן לערוך הסדר מותנה, לא היה ראוי להגיע עם המערער להסדר זהה. הסבר זה הועלה בפני בית המשפט כאמור והגינה אף פנתה במהלך ניהול התקיך הזה למשטרה בבקשת לקבל את החומר הנוגע לתיק הנ"ל לבחון את עילית הסגירה שלו. (בקשר זה הציגה המשיבה את פניהם של הסגנור לקלת חומר החקירה מהתיק הקודם ואת הودעת המתلون).

המשיבה הוסיפה, כי בפני התובעת, שהחלטה להגיש את כתוב האישום, עדמה גם הודעת המתلون, אשר הביע חשש מפני המערער.

21. המשיבה מפנה גם להחלטה שנייתה בבקשת קבלת חומר החקירה שנדונה בבית המשפט כאמור, ולニמוקים לדוחית הבקשה.

22. לאור המפורט לעיל, סבורה המשיבה כי התנהלות רשות התביעה, עת שהחליטו על הגשת כתוב אישום כנגד המערער, היא החלטה תקינה, מתבקשת ואין בה כל פגם המצדיק את התערבותו של בית המשפט בבוואו לבחון את שיקול הדעת המנהלי שהופעל במקרה זהה.

מוסיפה המשיבה, כי גם בהנחה שהמערער היה מצבע על פגם, השאלה היא האם הפגם זהה מצדיק ביטולו של כתוב האישום. בהקשר זה הפנתה המשיבה לפסק הדין שנייתן ב"פרשת הרבנים" (ע"פ 14/7621 גוטסינר נ' מדינת ישראל, 01.03.2017), (להלן: "פסק הדין בפרשת הרבנים"), שכן לעומת זאת, טיעוני המערער באו לידי ביטוי בעונש עליון הסכימו הצדדים במסגרת ההסדר.

המשיבה סבורה בנוסף, כי את הטענות ביחס להנחות היועץ המשפטי לממשלה, היה על המערער להעלות בפני בג"ץ ולא בהליך זה.

תגובה ב"כ המערער לטיעוני המשיבה

23. בתגובה לטיעונים אלה, טען ב"כ המערער כי בפני בית המשפט כאמור, לא עלתה בשום שלב, בשום אופן, ובשום צורה טעונה כי הטעם שהצדיק את הגשת כתוב האישום נגד המערער היה נועז בתיק סגור בעירה דומה שנשגר כ- 7 שנים קודם לכן. בעקבות הגשת הודעתו של המתلون בתיק שנסגר, הציג הסגנור את הודעת המערער באותו תיק, במליצה הכחיש בתקוף שהיא מעורב באיזושהי אמרה מאימת כלפי אותו מתلون. המערער אף הפנה את החוקר לעד שהוא נוכח במקום ויכול היה לשופר או על המקרא, אך המשטרה לא גבהה כל עדות נוספת וסגרה את התקיך מחוסר עניין לציבור. הסגנור מחה כנגדו של המשיבה לבסת היום הסבר, שלא נטען בפני בית המשפט כאמור, ולפיו

העובדת שישה תלונה כנגד המערער, שהוגשה 7 שנים קודם לכן, מבל' שמצוותה החקירה באותו תיק, היא שלעצמה מספקיה על מנת לבסס הבדל ופער כל כך תהומי בין ההחלטה בעניינו לבין ההחלטה בעניינם של 90 אחוז מהמקרים, כפי שמוריםו אותן הנסיבות הסטטיסטיים.

24. ביחס לטענות המשיבה כנגד המסקנה שביקשה ההגנה להסיק מתוך הנסיבות הסטטיסטיים, שב הסגנור והדגיש, כי הנסיבות מלמדים על כך שהוגשו כתבי אישום בכ- 2000 תיקים. ישנו פי שבעה תיקים שנסגרו מחוסר עניין לציבור, המהווים כמעט 90 אחוז מהתיקים שבהם נמצאו ראיות להגשת כתב אישום. ההגון מורה כי בין התיקים הללו, שנסגרו מחוסר עניין לציבור, יש מגוון של נסיבות בעבירות אiomים, והם כוללים גם מקרים יוטר, של עבירות אiomים שבוצעו "בנסיבות מחמירות", כפי שהוגדרו בטיעוני לעיל. נתונים אלה, בהשוואה לנסיבות התקיק דן, מעבירים, לעמדת ההגנה את הנטול אל כתפי המשיבה, בפרט כאשר הגנה מצילה להראות בכוחותיה הדלים את הנסיבות הללו (לאחר שבמסגרת ההליך הפלילי סירבה המשיבה למציא את הנסיבות והם התקבלו לפי חוק חופש המידע). ב"כ המערער ביקש לדוחות את טענת המשיבה לפיה, בכל תיק יאלץ התובע להציג בפני בית המשפט את כל הנסיבות שהצדיקו הגשת כתב אישום, שכן ברור הוא שאם היה מדובר בתיק אiomים בנסיבות מחמירות או בנאשם עם מאסר על תנאי, הטענה זו לא הייתה נטענת כלל על ידי ההגנה, כפי שהיא לא נטענת במרבית התקיקים שמוגשים בעבירות אiomים.

25. בתגובה לטענה לפיה אי קיומה של הנחיה אינו אומר שננקטה הפליה הדגיש הסגנור את חשיבותן של הנחיות והנסיבות שהובאו לcker בהנחת פרקליט המדינה. הוא הוסיף כי המערער עומד בתנאים שנקבעו בהנחת פרקליט המדינה בנוגע לשיקולים לסגירת תיק בהעדר עניין לציבור. לטענותו, אם טענת המשיבה, שדי לנו בהנחות כלליות שמדובר על העדר עניין לציבור, הייתה נכונה, הרי שלא ברור מדוע ניתן הנחות ספציפיות על ידי היועץ המשפטי לממשלה, שענין המדיניות בעבירות של העלבת עובד ציבור וזילות בית המשפט. הוא גם הפנה לקריטריונים שנקבעו שם.

26. לעמדת ההגנה, מדובר במקרה קלאסי של "הגנה מן הצד", יותר מכך הוא נוגע לדוקטרינת הביקורת המנהלית, שכן בשונה מ"פרשת הרבענים", שבה דובר על אפשרות מפללה בגין אותה פרשה, הרי שכאן אכן עוסקים במידיניות, שנוגעת להפעלת שיקול הדעת בהגשת כתבי אישום בעבירה מהנפוצות במדינה. ההחלטה להגיש כתב אישום צריכה להיות סבירה, מידתית, כפופה לחובת הגינוי מוגברת, היא חייבת לעמוד בדרישת תום לב שלטוני, והיא חייבת לאוזן בין כל האינטרסים.

27. ב"כ המערער הוסיף, כי ככל ותתקבל הטענה של התביעה (טענה שלא נטענה בפני בית המשפט כאמור) שהשיקול של התביעה לחזור מהמדיניות ולהגיש את כתב האישום היה נזוץ בקיומו של תיק קודם שנסגר, הרי שהאיזון הנכון ובוחנת העניין במקפאים מנהליות אינם אפשריים לקבלת עמדה זו, לאור פרק הזמן שחלף מאז סגירת התקיק הקודם, לעומת המערער בחיקירתו ואי מצוי החקירה. באשר לטענה כי עמדת המתلون הייתה אף היא שיקול להגיש את כתב האישום, טען ב"כ המערער, כי טענה זו לא הועלתה בבית המשפט כאמור. מעבר לכך, בתיק החקירה נמצא את עמדה מאוחרת יותר ושונה של המתلون, כמו גם מזכירים לגבי התלבתוו האם להתלון.

28. בסופה של הדיון ומעבר לנדרש, לשיטתה, ביקשה המשיבה להפנות למספר היליכים, בהם הוגשו כתבי אישום בעבירות איוםים כעבור יחידה וזאת במהלך השנתים האחרונים, גם לאחר שאפשר היה לעורר הסדרים מותנים. בטיעוניה התיחסה המשיבה לנסיבות ביצוע העבירה בכל אחד מההיליכים הללו, אך כפי שטען ב"כ המערער, לא התייחסה לסוגיות נתוני "העשה", קרי, לא ברור האם במקרים אלה מדובר בנאשמים ללא הרשות קודמות או תיקי חוקרים שנסגרו.

29. עוד יש לומר, כי בטרם נזקקנו ליתן פסק דין זה, נעשה ניסיון לבדוק בדיעד את האפשרות לעירicht הסדר מותנה, והובրר כי הדבר נוגד את עמדתה העקרונית של המשיבה.

דין והכרעה

30. כאמור לעיל, בפי המערער מספר טענות, שلطעמו, היה בכל אחת מהן להצדיק את ביטול כתוב האישום. טענות אלה מתמקדות בתקיפת שיקול הדעת של התביעה, בהחלטה להעמיד לדין את המערער, בעבירה של איוםים בלבד (לא עבירות נלוות), בנסיבות ביצוע העבירה ונסיבות העולה. ב"כ המערער מבקש לקבוע כי המשיבה فعلה בהגשת כתוב האישום, תוך אכיפה מפללה ופסולה, כך שהגשת כתוב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, וזאת בגין סעיף 149(10) לחס"פ, בו עוגנה הדוקטורינה הפסיקתית של "הגנה מן הצדק". לחלוין ובנוסף, מבקש המערער כי בית המשפט יגע לאותה מסקנה, מכוח סמכותו לבחון, על פי אמות מידת מנהליות, את התנהלות גורמי החקירה וה התביעה, טרם הגשת כתוב האישום.

ביקורת מנהלית בהליך הפלילי

31. בטרם אדון בטענות המערער המבוססות על קיומה של "הגנה מן הצדק", אומר כי על פי ההלכה הקימית, כפי שיפורט להלן, בגין סעיף 149(10), ניתן להעלות גם טענותמן המישור המנהלי כמו, אשר לסבירות שיקול הדעת של התביעה, ולכן, ומבליל לטעת מסמורות, איןני סבורה שיש הצדקה לפתחית ערוץ נוסף של בחינת התנהלות התביעה, תחת כוורת של ביקורת מנהלית, בכל הנוגע לטענותמן הסוג שמעלה המערער. על כל פנים, ההכרעה בסוגיה זו אינה נדרשת במקרה שלפנינו, לאור המסקנה אליה הגיעו לאחר בחינת טענות המערער לכך שקרה לו בנסיבות העניין "הגנה מן הצדק".

32. בפסק הדין בעניין ניר עם נדחתה עתירה שהוגשה לבג"ץ ואשר במסגרת הועלו טענות נגד ההחלטה להגיש כתוב אישום נגד העוටרים, בשל קיומו של סعد חולופי. בית המשפט העליון דחה את העתירה בקובעו, בין היתר, כי אכן רואה צורך להידרש לשאלת האם הפגמים להם טענו העוටרים, כולם או חלקם, (למשל הימנעות התביעה מלערוך להם שמעו טרם קבלת ההחלטה על הגשת כתוב האישום; אי-פרסום מדיניות התביעה באשר להגשת כתבי אישום פליליים בגין ביצוע עבירות מנהליות; הגשת כתוב האישום תוך חריגה מן המדיניות הנהוגה במקרים אלו; ההנחיות הפנימיות באשר להגשת כתבי האישום השתנו לאחר קרות האירועים נשוא כתוב האישום), נכנסים תחת כנפיה של הדוקטורינה הידועה כ"הגנה מן הצדק". נפסק כי:

"בין אם מדובר בהגנה מן הצדק ובין אם מדובר בטענות שמחוצה לה, ניתן להעלוותם בפני הערכאה הדינית ..."

בית הדין, בדונו בהליך הפלילי, וככל בית משפט פלילי, רשאי ומוסמך לדון לא רק בטענות המכוננות לשירות כנגד האישום הפלילי, אלא אף בהשגות על התנהלותן של רשותות המינהל טרם הגשתו של כתב האישום. ככללים אנו במסגרת זו הן את שלב החקירה והן את ההתנהלות של התביעה עד להגשתו של כתב האישום".

33. המערער סומר טיעונו על האמור לעיל ועל הדוקטרינה שפותחה על בסיס פסיקה זו (ראה מאמרו של רענן גדי "דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים" והתייחסות בפסק דין פרץ). יחד עם זאת, בפסק דין פרץ הושארה בצרר עיון השאלה האם כאשר נטען טענה אכיפה ברורנית בשלב הגשת כתב האישום, ניתן לבחון את פעלות התובע בכלל הביקורת של המשפט המנהלי, ללא זיקה הכרחית למבנים שנקבעו בגדרה של "הגנה מן הצדק". טענות המערער שם נבחנו, בסופו של דבר, במשפט דוקטרינת "הגנה מן הצדק".

34. סקירת הפסיקה מלמדת כי טענות נגד שיקול הדעת המנהלי בהגשת כתב האישום נבחנות על ידי בית המשפט בהליך הפלילי במסגרת דוקטרינת "הגנה מן הצדק", תוך ישום אמות מידה מן התחום המנהלי, מבלתי שנעשה שימוש בדוקטרינת הביקורת המנהלית כתיעון נפרד ומוחבן מהגנה זו. התייחסות זו, עולה בקנה אחד עם לשון הוראת סעיף 149(10) לחסיד פ', שהוא רחבה דיה להחיל מקרים בהם תחשות הצדק נפגעת מהמשמעות קיומו של הליך, עקב החלטה להגיש כתב אישום, שנטקה בלה בינו לבין כללי המנהל התקין ותוך הפליה פסולה. הדבר מתישב היבט גם עם האמור בפסק הדין שניית בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורובייז (ネット(6) 776 (2005)):

"נמצא כי ההכרעה בשאלת, אם העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בביוזע עבירה הינה בבחינת אכיפה חיליקית מותרת או שמא בבחינת אכיפה ברורנית פסולה, תהא לרובה תלואה (כפי שצוו בפרשת זקון [16]) בברור השאלה אם הרשות הbhינה בין המעורבים על יסוד שיקולים עניינים או שמא פעללה "...לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתווך שרירות גרידא" (שם). יסודו של כל זה בהגיוון: כפי שכבר ציינו, החלטת בית-המשפט לבטל כתבת-אישום מטעמי הגנה מן הצדק מותנית בכך שההחלטה להגישו פוגעת באופן חריף בתחשות הצדק והגינות של בית-המשפט. כאשר הסיבה להפליה נעוצה בהתנגדות מכונות וזרות של הרשות, דבר קיומה של פגיעה חריפה בתחשות הצדק והגינות הוא לכואורה גליי וברור, בעוד שדבר קיומה של פגיעה כזאת הוא פחות מוביל ממקום שהרשויות פעלת בתום-לב. עם זאת איננו רואים מקום לפוסול את האפשרות - שמתבעה תהא נדירה ביותר - שההכרעה בשאלת קיומה של אכיפה ברורנית פסולה תיגזר מנסיבות מיוחדות אחרות, ולאו דווקא מן הקביעה שההחלטה בתבוסה על מניע זדוני או על שיקולים פסולים מובהקים. כך מתבקש מאופי הביקורת השיפוטית שמפעיל בית-המשפט לגבי החלטת התביעה להגיש כתבת-אישום רק נגד חלק מן המעורבים בביוזע של עבירה. ובדומה לאמת המידה שעלה פיה בית-המשפט מנהה את עצמו לעניין ביקורתן של החלטות מנהליות אחרות, אף בביבורת החלטותה של התביעה עשוי בית-המשפט לבטל כתבת-אישום שהוגש - מטעמי הגנה מן הצדק - אם אכן שוכנע כי בנסיבותיו של המקרה הנטו ההחלטה להאשים את פלוני ושלא להאשים את אלמוני חורגת בבירור מミתחם הסבירות" (ההדגשה לא במקור - א.ה.).

35. סבירותה של אכיפה חלקית מותנית בראש ובראשונה בעמידתה ב迈向נו של עקרון השוויון. על התביעה חלה חובה להפעיל את סמכיותה תוך קיום שורת השוויון בין חשודים ונאים.

(בהקשר זה ראה גם את ההתיחסות לפסק דין של כב' השופט ע. פוגלם בעניין פרץ (בפסקה 29)).

36. בפסק הדין שניtin ב"פרשת הרבנים" שניtin לא לפני זמן רב, לא הייתה דעה אחידה באשר להיקפה של ההגנה מן הצדק. כב' השופטת ד. ברק - ארץ נימקה את עמדתה באשר לישום ותחולת ההגנה, בין היתר, בביטחון המנהלית שמי'ם בית המשפט בהליך הפלילי, במסגרת ה"הגנה מן הצדק", כדלקמן:

"... מדיניותו העדכנית של בית משפט זה היא שטענות של נאים נגד החלטותיה של רשות התביעה יועלן ויבחנו בגדרו של ההליך הפלילי (ראו: בג"ץ 9131/05 ניר עם כהן יר��ות אגודה שיתופית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה המסחר והטסוקה [פורסם בנבנו] (6.2.2006); בג"ץ 2654/08 ז'ורביין נ' היוזץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבנו] פסקה 3 (10.6.2008); רענ ג'י "דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים" ספר אליו מצא 541, 529 (2015)). בהתאם לכך, משהוחלת כי הפורום המתאים לדון בטענותיו של נאם נגד שיקול הדעת של התביעה בהגשת כתב אישום הוא ההליך הפלילי - יש לוודא כי עורך זה יהיה פתוח לכל הטענות שניתן היה להעלות בעבר בעניין זה בהליך ביקורת שיפוטית בגב'ץ".

37. דומה, כי במסגרת דעה זו אומצאה גישת הבניינים, עליה דבר המחבר רענ ג'י, במאמרו שאוצרך לעיל, (בעמ' 549), לפיה, טענת ההגנה מן הצדק תורחוב כך שתקלוט לתוכה, את כל כללי המשפט המנהלי, מבל' להיזיק לדוקטרינה נפרדת ומובחנת, של ביקורת כזו, לצד ה"הגנה מן הצדק".

38. כאמור, אין לפסול את האפשרות כי יתכו מקרים, בהם יעשה שימוש בדוקטרינת הביקורת המנהלית בהליך הפלילי במבחן מסווגית "ההגנה מן הצדק", אך אין אנו נדרשים לאפשרות זו, שכן כפי שיפורט גם בהמשך, בתי המשפט נוקטים, ממליא, באמות מידת מנהליות, בבדיקה את שאלת קיומה של אכיפה בררנית או מפללה. בהקשר זה אין הבחנה בפסקה בין טענות לאפילה בהחלטה להעמיד לדין את הנאם, ביחס למעורבים אחרים באותה פרשה (שיקולי צדק במישור הפרטוני), לבין טענות במישור המנהלי הנוגעות לשמירה על שלטון החוק, כדוגמת הטענות עליהן נסוב ערעור זה.

טענה מן הצדק

39. אין צורך להרחיב בהלכה המושרשת, שלפיה, טענה לאכיפה מפללה או בררנית, נכנסת לגדירה של "ההגנה מן הצדק" (ראה רע"פ 4562/11 מוחתסב נ' מדינת ישראל (07.03.2013)).

החלטה שלא להעמיד לדין אדם אחר המעורב באוותה פרשה, ההחלטה שאינה תואמת הנחיות העמדה לדין או חרוגת מדיניות עקבית בהקשר זה, עלולה להתפרש כמפללה ופסולה. יחד עם זאת, נפסק כי "... החלטת רשות הتبיעה להעמיד לדין פלוני ולהימנע מהגשת כתוב אישום נגד אלמוני, החשוד במעורבות באוותה פרשה, אינה מלמדת, בהכרח, על קיומה של אכיפה בררנית. על הטוען לכך להראות כי הבדיקה בין החשודים המעורבים באוותה אירע מboseסת על שיקולים זרים, גישה שרירותית, מטריה פסולה, וכיוצא בכך... הטוען לאכיפה בררנית אינו חייב להצביע על מניע פסול, העומד בסיס ההחלטה של הרשות בנושא העמדה לדין, וגם אם הרשות התנהלה בתום לב, עשויה התנהלות מעין זו להיות נגועה באפליה פסולה..." (ע"פ 7659/15 הרוש נ' מדינת ישראל (20.04.2016) וראה גם ע"פ 8027/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.05.2018)).

בפסק הדין שניtan בפרשת הרבנים סקר בית המשפט העליון בהרחבה את התפתחותה של הדוקטרינה המבוססת על ה"הגנה מן הצד" ואת השלבים לבחינת הטענה, בהתאם להלכת בורוביץ'. דומה, כי על פי כל הגישות, קבלת הטענה מוגבלת למקרים חריגים, אולם אין להגבילו למצבים שבהם הכוח כי הتبיעה פעולה מתוך מניע פסול או שיקולים לא עניינים. המחלוקת בין הגישות נוגעת בעיקר לשאלת האם ניתן להסתפק באפליה תוכאתית, כמקימה ההגנה מן הצד בדין הפלילי (ראה בהרחבה בפסק דין של כב' השופטת ד. ברק ארץ בע"פ 5975/14 אגבריה נ' מדינת ישראל (31.12.2015)), לעומת זאת שומרת העמדה שהובאה מפי כב' השופט י. עמית בפרשת הרבנים ובפסק דין אגבריה לעיל).

יש לציין כי בפרשת הרבנים לא הייתה מחלוקת לגבי המסקנה, וגם לשיטתו של כב' השופט עמית, משקלן המctrבר של שתי הטענות המובחרות שהובילו שם - השתק והפליה, עליה כדי פגם שעוצמתו הצדיקה קבלתה של טענת ההגנה מן הצד.

40. לאחר שבחנתי את טענות המערער, אני סבורה, כי בהתאם להלכה הפסוקה, ובשים לב לגישות המפורחות לעיל, יש לקבל את טענות המערער, לפgam שנפל בהחלטה להעמידו לדין, פגם שיש בו להביא לביטול כתוב האישום, שהוגש כנגדו.

41. כידוע, הנטול מוטל על המבוקש/הנואשם לשכנע כי קמה לו הגנה מן הצד. בכלל זה, מוטל עליו להוכיח את התשתיות העובדתית הדרישה לשם קבלת טענותו, לקיומה של אכיפה מפללה, שבגינה הגשת כתוב האישום, או המשך בירור המשפט, נוגד את תוחשות הצד והגינות.

בבאו לשכנע את בית המשפט, לקבל את טענותו, ניצבת בפני הנואשם משוכחה גבוהה. עליו להתגבר על "חזקת התקינות" של המעשה המנהלי, כשהוא נמצא בדרך כלל בנסיבות ראייתית, שכן העבודות או המסמכים, עליהם הוא מבקש לשמור מצויים ברובם של המקרים בידי הتبיעה או נוגעים לשיקול דעת גורמי הتبיעה (ראה ספרו של ישגב נקדימון, הגנה מן הצד (מהדורה שנייה, 2009) עמ' 482).

"cidou, לרשות המינהלית עומדת חזקת התקינות המינהלית, שלפיה מוחזקת היא כמו שפעלה דין - כל עוד לא הוכח אחרת (בג"ץ 8756/07 עמותת "մבו סטום" נ' הוועדה למינוי דין, [פורסם בנוו] פסקה 43 (3.6.2008)). על-מנת להפריך חזקה זו, על הנואשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסתורה ולהוכיח כי בוצעה לכואורה הבדיקה לא ראייה בין מי

שנתוניהם הרלוונטיים שוויים. משעה שהוৎג בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקתו התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המנהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה - אף שהיא נחיזת ברורית על-פני הדברים - הتبessa על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה (ענין זקיון, בעמ' 308; ענין פלוני, פסקה 37) (סעיף 38 לפסק דין של כב' השופט ע. פוגלמן בענין פרץ).

42. משך, אם הרים הנאשם את הנטל הראשוני הרובץ על שכמו, על ידי המצאת ראיות המבוססות, לכארה, את טענותו לאכיפה ברורית, יכול והנטל יעבור אל כתפי המאשימה לסתור את טענותו. כך למשל נפסק כי כאשר ההחלטה להעמיד לדין את הנאשם סוטה מנהיות מנהליות, על המאשימה לנמק ולהרים את הנטל להוכיח כי בסיס ההחלטה קיימים טעמי סבירים וראויים (ראה ע"פ 106/2017 פלוניים נ' מדינת ישראל (30.01.2018), להלן: "פסק דין פלוניים"). ההנחה היא כי על הרשות לפעול על פי הנחיות מנהליות המתוארכות את שיקוליה, ואם ישם טעמי שהצדיקו כי תנגד אחרת, עליה להציביע עליהם.

בענין פלוניים טען אחד המעוררים, כי העמדתו לדין בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, אינה תואמת את "הנחיות פרקליט המדינה, מס' 2.17 - מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים המנהלים מרדים בכביש". טענותה התקבלה. נקבע כי הנחיה זו גובשה לאחר שהתרברר כי קיים חוסר אחידות במדיניות התביעה ביחס לסייע האישום, בעניינים של נהגים הנוגאים בפראות, והוא קובעת שני קритריונים מצטברים להעמדה לדין בעבירה של סיכון חי אדם בנסיבות חברה, שבלעדיהם, על התביעה לייחס לנאשם עבירה חמורה פחות (מעשי פיזיות ורשנות לפי סעיף 338 לחוק העונשין). נפסק באותו עניין כי "... המשיבה לא נימקה מדוע פעולה בגין זה הנחיה פרקליט המדינה ולא הרימה את הנטל להוכיח כי בסיס ההחלטה קיימים טעמי סבירים וראויים", لكن העמדת לדין בעבירה זו מהווה "אכיפה סלקטיבית" ופגעת בזכות לשווון בפני החוק. המערער זוכה מביצוע העבירה של סיכון חי אדם מחד בנסיבות חברה והורשע חלף זאת בעבירה לפי סעיף 338 לחוק.

43. העדרן של הנחיות מפורשות, איננה חוסמת את דרכו של הנאשם להציביע על מדיניות, שעלה פיה נקטה הרשות באופן עקי ורצוף, וסתיה ממנה, אף היא עלולה להעביר את הנטל אל כתפי הרשות לסתור את האפשרות כי מדובר באכיפה מפללה.

44. באשר לרף שעלה הנאשם לעמוד בו בכדי להרים את הנטל הראשוני המוטל עליו נקבע בענין פרץ (ברוב דעתות), כי על הנאשם להראות, שלאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרובה לכך) קיבלו הרשות מנהליות במרקם דומים החלטות שונות מלאה שנטקבלו במקרה שלו (סעיף 4 לפסק דין של כב' הנשיא א. גרוןיס). עמדה זו הتبessa, בין היתר, על הנימוק, שעלה אף שהחומר הרלוונטי מצוי בידי הרשות, בדרך כלל, לנאשם יכול היה להיות גישה אליו באמצעות ההליך הפלילי. لكن, לפחות במקרים בהם אין לנאשם כל גישה לחומר הדרוש לו, לא מספיק להציביע על מקרים בודדים בהם נהגה הרשות אחרת, בכדי להעביר את הנטל לרשות להוכיח כי לא התקיימה אכיפה ברורית. (ראה סעיף 4 לפסק דין של כב' השופט ס. ג'ובראן).

45. על פי ההלכה, אין מכביםים על הנאשם, יתר על המידה בשלב בו עליו להרים את הנטל הראשוני, הנדרש ממנו, בכדי להעביר את הנטל אל כתפי המאשימה, ושנה זיקה, כמפורט לעיל, בין האפשרות שיש לנאשם לגשת אל

החומר הרלוונטי להוכחת טענתו, בין מידת ההוכחה שתידרש ממנו.

46. בעניינו, הציג המערער תשתיית סטטיסטית, ממנה ניתן ללמידה על מדיניות הענישה בעבירות איומים, כשהן מבוצעות ללא עבירה נלווה. המידע שקיבל המערער באמצעות חוק חופש המידע, מצבע באופן ברור על מדיניות שיטית ועקבית של הרשות. במהלך תקופה של כ- חמיש שנים, (שלגبية התקבלו הנتونים), נסגרו תיקי החקירה בעבירות איומים בלבד, מחוסר עניין לציבור ורק במקרים של המקרים (כ- 7 מכלל תיקי החקירה, לרבות אלה בהם לא נמצא די ראיות), הוגשו כתבי אישום.

47. מקובלת עלי טענה המערער כי נפלה טעות בהתייחסותו של בית המשפט קמא לנ頓ים שהוצגו בפניו. הטבלה מתיחסת למספר תיקי החקירה שנפתחו, מספר התיקים שנסגרו מחוסר עניין לציבור ומספר התיקים בהם הוגשו כתבי אישום. הapur הלא מוסבר בטבלה, יכול להיות נועז, אך בתיקי החקירה שנסגרו מעילות אחרות (קרי, העדר אשמה, העדר ראיות מספיקות). יוצא כי הוגשו כתבי אישום - 7 אחוז לערך מכלל תיקי החקירה בעבירה של איומים בלבד ובכ- 12% מהתיקים בהם היו ראיות להגשת כתב האישום. עדין מדובר באחוז נמוך מאד, המלמד על מדיניות האכיפה בעבירה זו.

48. צודק בא כוח המערער גם בטענתו, כי הנ顿ים הללו מתייחסים לעבירות איומים בלבד, שאין דоказמן הרף הנמור, כמובן, גם במקרה שבahn יש נסיבות חמירות: למשל איומים שהושמעו כלפי בן/בת זוג, תוך שימוש בנשק חם או קר, או על ידי מי שבבערו הרשעות קודמות וכיו"ב. על רקע האמור, יש להניח כי אחוז התיקים בהם הוגשו כתבי אישום, מבלתי שהוא נסיבות חמירות מבחינה נסיבות המקירה או מיהות העיטה, נמוכים בהרבה, אם בכלל.

49. המשיבה טענה כי המערער לא הוכיח מה הייתה המדיניות ביחס לקבצת השווין. דומה כי המפורט לעיל מבטא מדויע יש לדחות טענה זו. ראשית, ניסינו של המערער לקבל פרטים מדויקים יותר לגבי המקרים בהם נסגרו תיקי איומים בלבד מחוסר עניין לציבור או הוגשו כתבי אישום, נבלם על ידי המשיבה. שנייה, מבלתי להמעט מחומרת המעשה שביצע המערער ומילות האיום הבוטות שהשמי, לא מתקימות במקורה שלפנינו, אותן נסיבות חמירות, כדוגמת אלה עליהן הצבע המערער בהודעתה הערעור. למערער אין גם עבר פלילי. מכאן, שלו היה המערער יכול להביא נתונים טובים יותר לגבי קבצת השווין שלו, קרוב לוודאי שנ頓ים אלה היו מובהקים יותר מן הנ頓ים שהמציא, ואשר חלקם, יש להניח, מתייחסים למקרים חמורים יותר ולחשודים בעלי עבר פלילי.

50. לאחר שהעלה המערער את טענותיו בפני בית המשפט קמא, ניתנה למשיבה שהות לבדוק את הנ頓ים ולהגיב עליהם וכך עשתה בטיעון כתוב, ארוך ומפורט. המשיבה עמדה על כך שפעלה על פי ההנחות הכליליות לגבי העמדה לדין וטענה כי אין די בנ頓ים הסטטיסטיים, כשלעצמם, כדי להצביע על אכיפה ברורנית. המשיבה לא התמודדה עם המסקנה הנלמדת מאותם נתונים ולא ביקשה לאבחן את עניינו של המערער, בשום דרך, מעוניינים של נאים אחרים, שההיליכים בעניינם נסגרו מחוסר עניין לציבור.

51. בשלב הדיון בערעור העלתה המשיבה נימוקים עניינים, שלעמדתה, הצדיקו במקרים זה הגשת כתב האישום. נימוקים אלה הועלו לראשונה בפנינו ודינם להיחות, ولو משומס כך. כשם שעל הנאשם לפרש את התשתית העובדתית עליה הוא נסמך בפני הערוכה הדיונית (להבדיל מהאפשרות להעלות את הטענה, השמורה לו גם בשלב הערעור), כך גם מצופה מן המשיבה כי תביא את כל הנימוקים והעובדות, באמצעותם היא מבקשת לבסס את טיעוניה, בפני בית המשפט, בעת שהוא דין בבקשתה, באופן המאפשר לנאים להתמודד איתם. גם לגופו של עניין, אני סבורה כי אין לקבל הנמקות אלה, אשר דומה כי ניתן במחשבה בדיעד, כדי להתמודד עם הטענה שהגשה כתב האישום במקרה הנוכחי, איננה תואמת את מדיניות האכיפה בעבירת האיומים.

52. המשיבה טענה כי בעת הגשת כתב האישום נלקחה בחשבון עמדת המתلون, אשר דיווח מיד לאחר המקרה כי הוא חשש מפני המערער. נימוק זה כלל לא עלה בפני בית המשפט כאמור, ולא בורר עובדתית. כאמור, לגרסת המערער, המתلون הביע עמדה שונה. יתרה מכך, במכتب מיום 8.9.14 (שצורף להודעת הערעור), נדחתה בקשה המערער לבטל את כתב האישום. בין היתר, ונוכח טענת המערער כי המתلون אינו חוץ בהמשך ההליך, השיבה לו העומדת בראש שלוחת התביעות בصفת כי עמדת המתلون אמונה חשובה אך האינטראס הצבורי גובר על האינטראס האיש של המערער. ככלומר, לא ניתן לקבל את הטענה כי עמדת המתلون היא שעמדה לנגד עיני המשיבה, בהחלטה להגשת את כתב האישום.

53. גם הטענה לקיומו של תיק חקירה דומה, שנסגר בשל העדר עניין לציבור, איננה יכולה להתקבל. גם בהקשר זה, הטיעון לא הועלה בפני בית המשפט כאמור ולא נבחן לגופו. מעבר לכך, יש ממש בטענה כי קשה לראות כיצד תיק שנסגר כ- 7 שנים לפני האירוע, בעקבות חקירה שלא מוצתה כראוי, יכול להיות שיקול מכריע בהחלטה להעמיד לדין את המערער.

54. בשלב הערעור, הפנתה המשיבה לכתבי אישום שהוגשו בעבירת איומים בלבד (כולם הוגשו לבית משפט השלום בקרית שמונה), כראיה לכך שמדובר כתבי אישום בעבירה הנ"ל, שלא בנסיבות חמורות. ראשית, לפחות באחד המקרים (איומים על עיתונאית, בשל האופן בו מילאה את תפקידיה), קיים אינטראס ציבורי מיוחד להגיש כתב אישום, הנובע מהרצון להגן על חופש הביטוי ולהבטיח את מלאכתה של התקשרות. ביחס ליתר המקרים, כפי שציין ב"כ המערער, לא הצהירה המשיבה כי מדובר בנאים חסרי עבר פלילי, כמו המערער, כך שיתכן שאינם משתתפים לקובצת השווין שלו. מילא, בכך הניתנת סגירת תיקם להגשת כתבי האישום כ נגד אותם נאים, לא עליה בידי המשיבה לשכנע, כי לא הייתה מדיניות המתווה סגירת תיקם מן הסוג שבו הואשם המערער, בעילה של אין עניין לציבור, לגבי נאים חסרי עבר פלילי או תיקים תלויים נוספים, כפי העולה לכארה מן הנתונים הסטטיסטיים.

העדן של הנחות ספציפיות

55. דומה כי לא ניתן להטיל ספק בחשיבות שיש להתוויות מדיניות של חקירה ותביעה בתחום העונשין, מדיניות אשר תנחזה את היחidot השונות הפועלות ברחבי המדינה, בתחומים שונים, כיצד לפעול לשם אכיפת החוק, וזאת כדי ליצור מדיניות שוויונית (ראה בהקשר זה בספרה של דפנה ברק ארץ, משפט מנהלי, כרך א' עמ' 227 ואילך). הרצינו

העומד מאחורי השאייה ליצור מדיניות מרכזית פורט בהנחיות הייעץ המשפטי לממשלה (הנchia 4.1002): בהעדר מדיניות מרכזית קיימת אפשרות שתהינה השקפות שונות בשאלת האם יש עניין לציבור בחקירתו של מקרה מסוים, בין גורמי משטרה שונים הזרים ברחבי הארץ, אנשי פרקליטות במחוזות שונים, או אף בין קצין משטרה לבין התובע, שאמור להחליט בהמשך האם לסגור את התביעה.

56. ההנchia לעיל קובעת אמנם כי אין לצפות שתיקבע מדיניות חקירה ותביעה לגבי כל אחת מן הערים, אך מדגישה כי קיימות עיריות, שבהן יש צורך וטעם מיוחד לקביעת מדיניות מרכזית, בהן יש מקום נרחב יותר לשיקול של עניין לציבור.

כמפורט לעיל, ביחס לעבירות האמורים לא נקבעה הנchia ספציפית, אך בעקבות פניות בא כוחו של המערער, ועד תומר שוווץ, לפרקליט המדינה, הוחלט כי ראויakan להוציא הנchia זו והוא נמצאת בשלבי גיבוש.

57. לטענת המשיבה היא פועלת ופעלה גם במקרה הנוכחי על פי הרנחיה הכללית הנוגעת לסתירת תיק בשל העדר עניין לציבור. ראשית, ככל הנראה "שם הנchia זו על תיקאים בלבד, (ויתכן גם בנסיבות אחרות יותר), הביאו לסתירתם של מרבית התקאים בהעדר עניין לציבור והמשיבה לא הסבירה, כיצד הנchia זו הובילה להעמדת המערער לדין להבדיל מאותם תיקים. הקriterיוונים המנחים בהנchia הרלוונטיים נוגעים לחומרת המעשה, נסיבותו האישיות של החשוד, נסיבותו האישיות של קורבן העבירה ושיקולים מוסדיים שונים, כמו מגבלת כוח אדם. לא ברור מתייעני המשיבהizia פרטמר מכל אלה הביא להagation כתוב האישום, כאשר מתוך הנתונים עולה כי העבירה שבוצעה על ידי המערער לא הייתה ברף הגובה של החומרה מבחינת נסיבותה, וגם נסיבות העosa או מצב המתлон, היו צריכים להטוט את הcpf לטבות סגירתו של התקיק.

58. תמייה וחיזוק למסקנה זו ניתן למצאו במקרים בהם גובש הסדר מותנה בעבירותאים, לאחר שהדבר התאפשר מבחינה חוקית. ב"כ המערער הפנה במקרים חמורים פי כמה מזה שלפנינו, בהם אושר הסדר מותנה, וניתן להניח כי הקriterיוונים שהופעלו במקרים אלה דומים, או אף זהים, לאלה שהביאו בעבר לסתירת התקאים בשל העדר עניין לציבור.

בגדר במקרים אלה, נסתימנו בהסדרים מותנים, במקרים בהם הופנו אמורים לפני עובדת בנק, אמורים חוזרים ונשנים לפני רפואיים וטרינרים במרפאתם, אמורים על רקע ויכוחים בכbesch או תאונות דרכים, אמורים שהושמעו בפני שוטר וככלפי שוטר ועוד במקרים שבוצעו בנסיבות חמורות מזה שלפנינו. לדוגמה: בתאריך 6.6.17 אושר הסדר למי שאיים על אחרים לפגוע בהם, לאחר שסרבו לעזוב מקום בו שהוא, כשהם ישבים ברכב. הנאשם שם החל לצלם אותם בטלפון כשהוא אוחז בידו נרתיק ובו אקדח. חלק מן הנימוקים להסדרים המותנים הללו, צוין שלנאשמים אין עבר פלילי בחמש השנים האחרונות, אין להם תיקים תלויים ועומדים ונסיבות המקרה אין חריגות בחומרתן.

במקרים אלה ועוד 50 במקרים אליהם הפנה הסגורה בהודעה משלימה, מלמדים כי במקרים חמורים לאין שיעור

معنىו של המערער אושרו הסדרים מותנים והם הוגדרו ככאלה שבוצעו בנסיבות שאין חריגות בחומרתן. גם הפרטורים הנוגעים להיבט האישי של הנאים מצבאים על כך שתיק חקירה שנגמר 7 שנים לפני/arous, (כאמור, מבלי שמצותה בו החקירה כראוי), לא היה חוסם דרכו של המערער מפני הסדר מותנה.

59. על פי ההלכה, לתביעה נתון שיקול דעת רחב בהחלטותיה בסוגיית העמדה לדין, שהן החלטות המציאות בלבית שיקול דעתה המקורי. "כפועל יוצא מכך וממעמדה של התביעה בכלל, הכוונה פסיקתנו בקיומו של מתחם סבירות רחב בהחלטות בדבר העמדה לדין, וכגזר מכך נקבע שמידיות ההתערבות בעילת חוסר סבירות בהחלטות מעין אלה היא מצומצמת" (בג"ץ 3405/12 פלונית נ' מדינת ישראל, (2012.12.30)). בנוסף, בית המשפט אינו מחלף את שיקול דעתה של הרשות, בשיקול דעתו, כשהוא בוחן את ההחלטה באמות מידת מנהליות, אלא בודק האם נפל בהן פגם, המצדיק התערבותו.

על אף האמור, הצטברותן של הנסיבות, נתונם סטטיסטיים מובהקים המלמדים על מידניות אכיפה עקבית לצד העדר הנחיות ספציפיות, בנוגע לעבירה שאין חולק היום כי מוטב לו היו נקבעות לגבי הנחיות העמדה לדין, מbasim את המשקנה כי בעניינו נעשתה אכיפה ברורנית, מפללה ושרירותית.

60. נוכח הקביעה כי נפל פגם בהנהלות התביעה, בהיות ההחלטה להעמיד לדין את המערער בעבירה של איומים בגדיר אכיפה מפללה, על בית המשפט לשקל מהו הסuds המתחייב מכך. עמדתי היא, (כפי שהוחלט בעניין פלוניים), כי התגובה להעמדה לדין שהיא שרירותית ומפללה בנסיבות העניין ולאור תכליתה של הדוקטרינה, צריכה לבוא לידי ביטוי בביטול כתב האישום. لكن, לו תשמע עמדתי, נורה על קבלת הערעור, על ביטול כתב האישום שהוגש נגד המערער ועל זיכוי מן העבירה שיושסה לו בכתב האישום.

61. בשולי פסק הדין אבהיר, כי פסק דין זה ניתן הן לאור העדר קיומה של הנחיה מעת רשות התביעה לגבי השיקולים להגשת כתב אישום בעבירות איומים כשהיא עומדת בלבד, הן לאור הנתונים הסטטיסטיים, עליהם הצביעה ההגנה ואשר למדו על מידניות העמדה לדין בה נקטות רשות התביעה בגין דא, וכן בהינתן נסיבות העשויה והמעשה.ברי, כי אין באמור בפסק דין זה כדי למנוע מהמשיבה לפעול להעמדה לדין בעבירות איומים בלבד, מקום בו תגבוש הנחיה מתאימה או יחול שינוי במידיניות או בהתקיים נסיבות עשויה או מעשה שונות מעניינו.

אסתר הלמן, שופטת, סגנית נשיא

השופטת יפעת שטרית:

מסכימה

י' שטרית, שופטת

השופט סאאב דבורה:

מסכימים.

סאאב דבורה, שופט

הוחלט, אפוא, מה אחד כאמור בפסק דין של השופט הלמן, לבטל את כתוב האישום שהוגש כנגד המערער וכפועל יצא מכך לזכותו מן העבירה שיוחסה לו.

ניתן והודיע היום 'י' תמוז תשע"ח, 19/06/2018 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת

ס. נשיא

סאאב דבורה, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

הוקלד על ידי מרון דזאייב